

נחמד אלי, הצהרתי בפניו שהורי נעצרו ושאני מכירה את מהלך העניינים בעסק. מהר מאוד הבנתי שהוא מעוניין להביא למעצרנו של מרסל ושלי. הוא כל הזמן רצה לקבוע איתי פגישות בבתי קפה או פארקים בשעה שהוא ידע שאסור לי להימצא במקומות אלו. הוא חשב שאפול בפח. אחר זמן מה הוא סרב לראות אותי ומהר מאוד חיסל את כל הסחורה.

מיום ליום המצב הלך והחמיר. היו יותר ויותר מעצרים. עצרו גם בחורים צעירים צרפתים לא יהודים, שסירבו לנסוע לעבוד בגרמניה. נוצרו קבוצות רבות של תנועות מרי הצעירים מחפשים מקומות מחבוא או מצטרפים לאחת מתנועות המרי או לפרטיזנים. מצבם של הגרמנים בחזית הרוסית הולך ונעשה גרוע ואז הם מתנקמים בכולם. גברים נעצרים, נדרשים להפשיל את מכנסייהם כדי לראות באם הם נימולים או לא. כל היהודים שקיבלו אישורי עבודה מיוחדים נעצרים אף הם.

גם המחתרת מתנקמת. מתבצעים יותר חבלות ויותר מעשי פיגועים. מניחים רימוני יד בקברטים, בברים, במסעדות באותם מקומות שבהם היו גרמנים רבים שם גם נמצא "הצרפתי הטוב". אותו צרפתי אשר בשמחה היה מלשין על שכנו היהודי כדי לקחת את חפציו ואת דירתו. גם בו מתנקמים אנשי המחתרת. אבל האבידות של אנשי המחתרת היו רבות. יום אחרי יום היו מעצרים ובמרבית המקרים הם היו מוצאים להורג בו במקום.

אני ממשיכה לבקר בצורה סדירה את אלפרד במחנה. הוא נעצר ב- 5.12.40 והובל למחנה FORT DE ROMAINEVILLE ובהמשך למחנה DRANCY ומשם למחנה SAINT DENIS. סבל מסטיה במחיצת האף ועבר ניתוח על ידי רופאים גרמנים בבית חולים צבאי בפאריס VAL DE GRACE. כיום כיפור 1942 הלכתי לבקר אותו בבית החולים. לא יכולתי להכנס לשם כאשר על בגדי תפור הטלאי הצהוב ולכן הלכתי ללא הטלאי. באותה עת עדין לא היו לי מסמכי זיהוי מזויפים הסכנה היתה גדולה ועל מנת שלא ליפול לביקורת מסמכים ומשטרה, לא נסעתי במטרו ועשיתי את הדרך הלך וחזור ברגל, מ SAINT OUEN -עד לבית החולים שהיה ממוקם ב PORT - ROYAL מרחק של כ- 26 עד 28 תחנות מטרו שהם שווה ערך ל- 8 או 9 ק"מ בכל כיוון. אני לא חושבת שביום זה היה, למגינת רוחם של השוטרים, איזה יהודי עם או בלי טלאי ברחובות פאריס. וכמובן שאני לקחתי על עצמי סיכון גדול.

זה לא היה פשוט לעבור מקבוצת מחתרת אחת לשניה אבל חברתי מרי שנמצאת במחתרת בעיר GRENOBLE שבדרום צרפת מבקשת ממני להצטרף לקבוצה של ציונים אשר מתחילה בפעילות בפאריס. אחראי הקבוצה היה טוני גרין והשני היה לוסין רובל. הם ביקשו ממני לעזוב את מקום מגורי, להיפטר מהטלאי הצהוב ולחיות עם מסמכי זהות מזויפים. עברתי להתגורר ב 85 BOULEVARD SAINT MICHEL -שם שכרה הקבוצה את כל החדרים של איזה פנסיון משפחתי.

השם המזויף הראשון שלי היה CHEVE ODETTE IRENE ילידת 15 למאי 1924. אינני זוכרת כמה שמות וכמה תעודות זהות היו לי, השם שנשאתי הכי הרבה זמן היה JACQUELINE GAUTHIER בצרפתית ראשי התיבות של שם זה היו זהות לשמי האמיתי. כמה מוזר היה להביט בתעודת הזהות שבה הפרט היחיד הנכון היתה... התמונה.

בעקבות זהותי החדשה נאלצתי כאמור לעזוב את בית הורי ומרסל נאלץ להישאר ולהתחבא איתם. עברו זה היה בטוח יותר מאחר והיו יותר מדי מעצרים והמצב נעשה מסוכן.

בקבוצה החדשה אליה הצטרפתי עיקר העבודה היתה עבודה סוציאלית. צריך היה לאתר ולמצוא מקומות מסתור בטוחים עבור המבוגרים שנתונים בסכנה ובמיוחד עבור כל הצעירים שנתרו לבד. צריך היה למצוא מקום מגורים לילדים בעיקר אצל הכפריים או במנזרים או להעבירם את